

Şehit

Şehit Muhammed Yakub

Doğum tarihi: 1 Ocak, 1981
Şehadet tarihi: 5 Ağustos, 2024
Bölge: Dhaka Şehri
İlçe: ঢাকা

Kısa Biyografi

Meslek: İşçi

Ölüm Yeri: Bangshal, Dakka

Şehitlik Olayı ve Detayları

Vücudu kanla kaplı bir annenin tüm gökyüzü

Şehit'e Giriş

Mohd Yakub

Bu isim ne herhangi bir pankartta ne de posterin köşesinde yazılıydı. Ama harap bir evin içinde, yırtık bir yatağın yanında oturan yaşlı bir annenin gözünde bu isim, koca bir evrenle eş anlamlıydı. 1 Ocak 1981'de doğdu. Baba Yusuf Miah ve anne Hima Akhtar'ın tek çocuğu. Oğul ve anne arasında görünmez bir bağ vardı; sanki ikisi de kalp atardamarına tutunuyormuş gibiydi.

Ekonomik durum: Aşırı kriz. Gelinin kız kardeşinin gelinliği şimdi damadının evinin bir köşesinde, tıpkı bir eşya gibi duruyor. Yaşadığı ev ona uygun değil. Yağmurlu günlerde su dizlerine kadar yükseliyor, çatıdaki çatlaklardan sızıyor ve duvarlar hasar görüp yıkılıyor. Şehrin kalbindeki böyle bir ev, annelerin yaşamadığı, sadece nefes aldığı terk edilmiş bir krematoryum değil. Annem demişti ki: "Kızımın damadının evine sığınacağımı hiç düşünmemiştim, oğlum gidince nereye gideceğim?" Bunu söylemek kadar basitti ama acı o sözde kaybolmuştu; dilin sınırlarını aşıyordu. Oğlunu çocukken sevmiyordu, Yakub onun yaşam sebebiydi. Biriktirdiği tüm hayaller, inanç ve sığınak, oğlunun bedenine bağlıydı. Yakub hiçbir görevde bulunmamış, adına kayıtlı bir belgesi veya kurumsal bir tanınması yoktu ama yüreğinde korkusuz, kutsal bir adalet duygusu vardı. Adaletsizlik haberini duyduğunda sakin kalamazdı. Birinin ölümü karşısında titrer, "Anne, başkalarının oğlu öldü, ben burada oturuyorum, ben de gideceğim" derdi. Sonra da boğazından tutarak, "Sen gidersen ben nasıl yaşarım?" diye anlatırdı. Ama bu çocuk, dünya kanunlarının oğlu değildi; "Allah izliyor. Eğer görürse, ben susmam" diye düşünen, bambaşka bir ateşti. Ve gitti. Sıcak bir öğleden sonra, şehrin sokakları insan sesleriyle doluydu ve hava çığlıklarla parçalanıyordu. O anda, Yakup ne önde ne de arkadaydı. Kimsenin ölümünü saymayacağını biliyordu; adı hiçbir medyada yer almayacaktı ama bir kişinin izlediğine inanmıyordu. Bu inançla şehit olmuştu. Annesi şimdi hayatta ama sanki bir krematoryumda yaşıyor gibi. Bir bakıma ilaç alacak parası yok. Gözlerinin altında kuru çizgiler var, ama daha da derinde, çocuğun geri dönmediği ve kimsenin ona "anne" demediği bir boşluk var.

Muhammed Yakup ülkemiz için bir numara, ama annesi için hayatta kalmasının son sebebiydi. Bu şehidin kanı sadece toprağa karışmadı, Bengalli bir annenin ruhuna da karıştı. O toprak var olduğu sürece, bu isim de yaşayacaktır.

Temmuz Ateşi: Yakub'u doğuran hareket

Bangladeş tarihinde çok fazla acı ve zulüm yaşandı, ancak Temmuz 2024 kanlı kanlı bir sayfa açmış gibi görünüyor. Bu sadece bir hareket değil, bir hareket zamanıydı. Ulus denen Jujube'nin maskesini düşürme

zamanydı. Burada, onları koruması gerekenler vuruldu. Burada, geleceğin liderleri olduğu söylenen Chhatra Birliği ve Jubo Birliği teröristleri dövüldü. Ancak ana yolda bir grup taze ruh duruyordu. Kimse isimlerini bilmiyordu, kimse evlerinin nerede olduğunu bilmiyordu, tek bildikleri başkalarının önünde durup savaşılmaya geldikleri idi. Kota reformu talebi yüksek sesle duyulmaya başlamıştı. Ama bu bir Facebook sayfasından gelen bir çağrı değildi; bin yıllık zulmün kükremesiydi. Bir devlet vatandaşlarının sesini bastırıldığında, o ses dağları deler. Rangpur şehidi Ebu Said'in ölümü onları ateşe verdi. Kimse geri dönmedi. Hareketin dili değişti. Talebin odağı değişti. O zamanlar kota sadece bir prensip meselesi değildi, "Gücün uğruna hayatımı hor mu göreceksin?" haline geldi.

Yakub işte böyle doğdu. Yakub, bir isim gibi bin bir yüze sahip. Kimisi annesine "baba", kimisi arkadaşına "kardeş" der, ama devlet ona "hoşnutsuzlardan biri" der. Yakub bir lider değildi, bir örgütün sözcüsü değildi. Kanı direnişle, adaletle sarhoş olmuş sıradan bir adamdı. Geceleri eve sessizce, yorgun gözlerle ama yüreğinde bir fırtınayla dönerdi. Gülmeyi öğrendiğinde gülerdi, ama o kahkahanın ardında bir isyan, bir suç vardı. Her şeyi anlamasa da, "Biri beni çağırıyor, yüreğim titriyor" derdi. O Temmuz günlerinde ev korku duvarıyla çevriliydi. Çocuklar bilmiyordu, anneler bilmiyordu. Ama sabah tekrar dışarı çıktıklarında, evde kalırlarsa yalnız, yola çıkarlarsa onurlu bir şekilde öleceklerini biliyorlardı. Bu, bir kitaba yazılamayacak, baskı altında doğmuş o isyanın dilidir. Devlet bu ateşi kurşunlarla, davalarla, işkenceyle söndürmek istiyordu. Ama bir kez "Ben de insanım" düşüncesiyle uyanan birinin artık bastırılamayacağını bilmiyorlardı. Temmuz 2024 hareketi hiçbir siyasi partinin, hiçbir kampanyanın değil. Sıradan Bangladeş halkının olağanüstü yükselişinin hikayesiydi. Gecenin karanlığında gizlice posterler asan, sabahleyin pankartlar yazan, polisin copuyla yere yığılıp "Tekrar geleceğim" diyen Yakub bu hareketin bağrında doğdu. Devrim burada hiçbir liderin söyleminde yoktu. İşte devrim, bir annenin duasında, bir çocuğun savaşında, bir milletin uyanışındaydı. Ve bu devrim hafızalarda kaldığı sürece, Yakub da her köşede yaşayacak.

Yakub'un Son Günü: Kanlı Bir Sabah, Yalnız Bir Akşam

5 Ağustos 2024, sevgiyle hatırladığım gün, her sabahın yeni bir yas mesajı getirdiği o korkunç Kızıl Temmuz'un son kısmı. Sabahın erken saatlerinden itibaren başkentin ana yollarında heyecan yayılmıştı. Bir yerlerde öğrenciler isyan ediyor, bir yerlerde silah sesleri duyuluyordu. O zaman bile, kimse bilmiyordu, bu günün tarihi bir annenin göğsüne, bir çocuğun kanıyla yazılacaktı. Saat 11:15'i vuruyordu. Aniden olayın yaşandığı haberi yayıldı, Yakub vuruldu. "Haber annesine ulaştığında, odanın bir köşesinde sessizce oturuyordu, nedenini bilmiyordu ama göğsü aniden inip kalktı. Biri, "Oğlunuz vuruldu," dedi. Ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Kimse ne olduğunu, ne olduğunu söylemedi. Gözlerinde sadece tabut gibi bir sessizlik vardı. Annesi sokakta deli gibi hastaneye koştu ama oğlunu hiçbir yerde bulamadı. Kimse bir şey söylemedi. Etrafındaki insanlar derin bir boşlukla dolmuş gibiydi. İşte o zaman sessizliğin sözlerden daha acımasız olduğunu anladı. Çocuk artık gelmiyordu. Sonra akşam oldu. Evin her yerinde sadece gözyaşları ve kameralar vardı. Yakub'un cesedi plastik bir torba içinde getirildi. Tejan, ona dokunmasına izin vermiyordu. Ama oğlunun cesedini kucağına koyduğunda, sıcaklık yoktu, sadece göğsüne kadar inen tuhaf bir soğukluk vardı. Ağlıyordu, gözleri sulanıyordu, beyaz giysileri kandan kıpkırmızı olmuştu. Sadece o, ben kan içinde yıkanıyordum. "Komşular kalabalıktı, medya kameraları bakıyordu, biri yüzünü televizyonda göstermek istiyordu ama yüzünde başka hiçbir şey yoktu. Sadece bir çılgılık, "Tek oğlum vardı, aman Tanrım, nasıl yaşayacağım?"

Bu ölüm sıradan bir çocuğun ölümü değildi, bir dönemin ölümüydü. Göğsüne gömülmüş bir cesaretin ölümüydü. Korkusuz bir direnişin ölümüydü. Ve kendini korumaya yemin etmiş devlet bir katile dönüşmüştü. Biri yargıladığında, kayınavide. Keşke oğlunu tutup bir kez ağlayabilseydi diye düşündü. Ama hareketin çocuklarına olan bu. Canlı geri dönmüyorlar, fırtına gibi geliyorlar, şimşek gibi gidiyorlar. Ve sonsuz bir boşluk kalıyor. O annenin gözyaşları hala havada süzülüyor. Sadece o, Yakub'un kanının kokusu hala bu ülkenin topraklarında. O koku, devletin intiharçı sessizliğinin bir yansıması sadece.

"Sadece nefes almak değil, yaşamak da değil"

Şehit Yakub'un yalnızlığı Anne

Bugün Hima Akhtar yalnız. Oğlunun ölümünden sonra ne o ne de başkası bir insan, sadece bir anıya hapsolmuş bir ceset. Etrafındaki her şey durmuş gibi, ama zaman acımasızca, kayıtsızca ve tanınmaz bir şekilde akıp gidiyor. Eskiden her gün oğlunun "Baba, kahvaltını hazırla!" diye bağırmasıyla başlarken, şimdi sessizce odanın köşesinde oturmuş, duvara bakıyor; duvarda, gözlerinde ateş, alnında ter ve yüzünde sabır dolu bir gülümsemeyle Yakub'un çerçeveli bir resmi asılı. Artık yakınında o resimden daha gerçek hiçbir şey yok.

Ev küçük, çatının köşesinden su damlıyor. Her üç günde bir mutfakta bir şeyler oluyor ve yemek yemeyi unutuyorum. Çocuğu onun son desteği, tek gelir kaynağı, tek sevgi merkezidi. O destek tek bir sözle, tek bir darbeyle, tek bir nefesle elinden alınmıştı. Şimdi, diyor Annem, "Hâlâ nefes almıyorum ama bir daha asla yaşayamayacağımı bildiğim için yaşıyorum." onsuz." Anne artık bağımlı. Kızı burada ama kızının ailesinde anne bir yük gibi, masraflar artıyor, zaman alıyor ve ona bakmaktan kaçınmak zorunda kalıyor. Damat hiçbir şey söylemese bile anne onun varlığının bugün gereksiz olduğunu biliyor. Artık oğlunun neden burada olmadığını anlıyor, geçmişin gölgesi kafasında dolaşiyor. Gecenin bir yarısı uyandığında sessizce oğlunun adını sayıklıyor, kimse cevap vermiyor, sadece kendisi veriyor. Maddi sıkıntılardan bahsetmiyor ama kırık bir çay bardağının bile artık tarih olduğu söylenebilir. Gaz faturası birikmeye devam ediyor, ilaç çalışmıyor, vantilatör düzgün çalışmıyor ama anne hala yaşamak istiyor, sadece oğlunun adını hatırlayabilmek için. "O hiçbir suç işlemedi, hiçbir ihanette bulunmadı" diyor. "Sadece, 'Burada olanlar senin de çocukların. Nasıl göz yumabilirim anne?' diyor." Bu soru şimdi aklında. Havada. Yakup yalnız, ama sorusu bize yanan bir göz gibi bakıyor. O gözlerde artık ateş yok, sessizliğimizi lanetleyen sonsuz bir keder var. Annem sadece birinin bir kez "Yakup şehittir, çünkü o bir insandı" demesini istiyor. Bu ülkenin bugün hala ayakta olmasının sebebi, toprağın Yakupların isimsiz kahramanlarının kanıyla ıslanmış olması. Ama annem bunların hiçbirini bilmiyor, tarihi bilmiyor, bir resim istemiyor. Sadece birinin uyumadan önce bir kez "Oğlun adaletin yanındaydı anne" demesini istiyor. Ve bu incecik sığınak, hayatının sonuna kadar yaşadı.

Teklif ve Miras Sorumluluğu

Yürekten söylüyorum ki, devlet, toplum ve tarih bu şehitten sorumludur. Muhammed Yakup'un fedakarlığı bu yıkık duvarda ve gri ormanda silinmesin. Annesinin günleri istenmeyen bir ölüm gibi, yavaş yavaş, sessizce, görünmez bir acıyla geçsin. İlk öneri, devletin Mary Hima Akhtar'a kalıcı bir barınak sağlamasıdır. Kız kardeşinin damadı ailesine 'yük' olmasın, kalbi huzur ve onurla dolsun. İkinci olarak, anneye kanlı oğlunu kurban etmesi karşılığında aylık bir ücret verilmeli ki en azından ilaç alabilsin, karnını doyurabilsin ve insanca bir hayat yaşayabilsin. Yakub Marjan sokaklarda; toplumun cansız sessizliğinde can verdi. Ve bugün, eğer bilinçsiz kalır ve hiçbir adım atmazsak, kendimiz de onun cinayetinin suç ortakları olacağız, vicdanımız lanetlenecek.

Bu sorumluluk artık bizim elimizde, sessiz kalmanın değil, sesimizi yükseltmenin zamanı.

Şehitler Hakkındaki Bilgilere Bir Bakış

Tam Adı: Md. Yakub

Doğum Tarihi: 01 Ocak 1981

Babası: Yusuf Mia (merhum)

Annesi: Rahima Akhtar

Kardeşleri: Bir kız kardeşi: Mosha: Shahazadi Begum, Evli

Mevcut Aile Durumu: Merhum eşi Akhtar'ın evinde yaşıyor

Mevcut Adres: Holding: 58, Nazimuddin Yolu, Bangshal (eski Kotwali), Dakka

Şehitlik Tarihi: 05 Ağustos 2024, yaklaşık 11:15

Şehitlik Yeri: Evin yanındaki çıkıntının önünde; Kurşun yaraları nedeniyle yolda hayatını kaybetti

Yaralanma Türü: Kafasına isabet eden kurşunlar; Sirtının bir kısmı kopmuş

Defin Yeri: Azimpur Mezarlığı; Akşam saatlerinde, basın mensupları ve komşuların huzurunda defin işlemi gerçekleştirilecektir.

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah'ın kendilerine verdiği nimetlerle sevinirler. (Âl-i İmrân 3:170)

Hadis-i Şerif

Kim Allah'tan samimiyetle şehitlik dilerse Allah ona şehitlerin makamını nasip eder. (Sahih Muslim 1888)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

